Рік вони любились — навік розлучились;
Згинуло все разом, чим серденька бились.
Узяли дівчину до нової хати;
Поліг козаченько серед гаю спати.
В головах у любки подушки пухові,
В козаченька — свита і калюжа крові.
І медів, і пива — всього чарівниці;
Козаку ж нетязі — так нема й водиці.
Коло дівчиноньки вся родина плаче,
А над козаченьком чорний ворон кряче.
Не встають обоє — заснули навіки,
Змученому серцю не поможуть ліки.
Дзвонять по дівчині, вже й попи співають,
А над козаченьком вовки завивають.
Дівчині могилку квітами убрали,
А козацькі кості вітри розмахали.